

[Hauch.]

Vor Landbrugsproduktion, hvortil ikke alene Landbrugets, men hele Samfundets økonomiske Interesse knytter sig i overvældende Grad, har jo i Virkeligheden kun to Markeder af Betydning, det engelske og det tyske. Jeg skal ingenlunde kaste Vrag paa andre Markedsmuligheder, og jeg vilde ogsaa finde det meget forkert, om Muligheder paa de saakaldte sekundære Markeder ikke blev udnyttet. Men nægtes kan det jo ikke, at de to eneste Lande, hvor vi virkelig har en Afsætning, der betyder noget for vor samlede Økonomi, er England og Tyskland. Jeg ønsker i denne Forbindelse at anføre, at naar man fra Landbrugets Side meget stærkt, ofte endog ganske overordentlig stærkt, har foreholdt Regeringen og Valutaadministrationen, at der burde skaffes Mulighed for en større Afsætning til Tyskland, saa har man været tilbøjelig til at bruge dette imod Landbruget, imod Fiskerierhvervet og imod Eksporterhvervene i det hele, og man har sagt, at disse Mennesker forstaar i Virkeligheden ikke, hvad det drejer sig om, og de undervurderer det engelske Marked. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at tage Livet af den Udtalelse. Jeg kender ingen ansvarlige Folk inden for det danske Landbrug, som ikke fuldt ud forstaar Betydningen af det engelske Marked, som det har været, som det er, og som det ogsaa bør være i Fremtiden, dersom det skal gaa Landbruget og vor Økonomi godt. Vi forstaar dette fuldt ud, og man vil aldrig savne Landbrugets Støtte til at fremme Samhandelen paa dette vort store, gamle, gode Marked.

Men man maa ikke glemme, at der er sket en Ændring med Hensyn til vore Markedsforhold. For nogle faa Aar siden var Tyskland et meget lidet betydende Marked for Afsætning af dansk Landbrugsproduktion og for Resten ogsaa af Fiskeriproduktionen, men Forholdene har i de senere Aar mere og mere udviklet sig i Retning af, at der aabner sig Muligheder her. Udnyttelsen af disse Muligheder er imidlertid knyttet til Spørgsmaalet om at faa Betaling for de Varer, vi sender derned, i Form af tyske Varer; det er nemlig den eneste Maade, hvorpaa vi er i Stand til at faa Pengene hjem for det, vi sælger til Tyskland. Naar det er Tilfældet, ligger det lige for, at Land-

brugserhvervet og for Resten ogsaa Fiskerierhvervet er interesserede i at foreholde Regeringen og Valutaadministrationen deres Pligt til at udvide Samhandelsmulighederne med Tyskland saa meget, som det overheadet er gør ligt, naturligvis med skyldig Hensyntagen til de Forpligtelser, som vi har over for vort vigtigste Marked, Markedet i England. Naar man saa hertil vil sige — og det er derfor, jeg nævner det straks —: Ja, men vi kan ikke købe mere i Tyskland, uden at det kommer til at berøre vore vitale Interesser i Forholdet til England, vil jeg svare, at dette er ikke rigtigt. Det kan man se alene af den Omstændighed, at den Forøgelse, der har fundet Sted af Hjemmeindustriproduktionen — jeg skal slet ikke trætte det høje Ting med Enkeltigheder i saa Henseende —, viser, at der er en tilstrækkelig Margin imellem de Forpligtelser, som det har været naturligt for os at have over for England, og de Købsmuligheder, som vi vilde have, dersom vi udnyttede dem i Tyskland.

Man kan sige, at de Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at gøre, er ikke nye, og det er rigtigt. Jeg har gjort mig til Talsmand for den Opfattelse, som jeg nu har givet Udtryk her, saa mange Gange, men det har knebet med at faa fastslaaet Rigtigheden af den. Lad os nu se lidt nærmere paa, hvordan Forholdene er med Hensyn til Tyskland.

Vore Aftaler med Tyskland for 1934, 1935 og 1936 hvilede paa det System, at vore Køb fra Tyskland skulde rette sig efter vore Salg dertil. Der fastsattes Grundkontingenter for vore Landbrugsprodukter, og dersom Handelen forløb tilfredsstillende, blev der i Løbet af Aaret fastsat Tillægskontingenter.

Aftalen for 1937 hvilede paa det Princip, at vort Salg til Tyskland i et Kvartal var afhængigt af vore Køb i det foregaaende Kvartal. Selv om Udviklingen saaledes ikke er bekendt, fastsættes der dog i Forbindelse hermed ved Aarets Begyndelse en Plan. I Planen for 1937 var en Del af Salgsmulighederne fastlagt, idet Svingningerne i Størrelsen af vore Salgsmuligheder efter Størrelsen af vore Indkøb kun berørte de saakaldte bevægelige Kontingenter, der er de 10 vigtigste Landbrugsvarer, som eksporteres til Tyskland, nemlig Smør, Ost, Æg, Kvæg, Svin, Kød